

Mona Lindseth	I dag så har jeg med meg Marit Veia, som både har vært valgkampsjef og vært andrekandidat, og egentlig hatt utrolig mange ulike roller i Venstre. Kan bare ønske deg velkommen!
Marit Veia	Tusen takk, veldig hyggelig å være her.
Mona Lindseth	Hvilke, altså... For å nevne noe av den smørbrøddlista du har vært innom.
Marit Veia	Det er jo litt morsomt, for jeg ble med i Venstre i 2010. Så min første valgkamp var i, en lokalvalgkamp i Trøndelag i 2011 hvor jeg var valgkampssekretær. På fulltid tror jeg egentlig. Så jeg ble på en måte kastet ut i valgkamp fra første stund, og synes det har vært veldig gøy så jeg har prøvd å ha en rolle i valgkamper siden da. Ehh, enten som kandidat, eller som aktivist og del av valgkamputvalg da. Også var det da valgkampen 2017 som jeg var valgkamplleder, og i 2019 da var jeg andrekandidat her i Oslo. Så litt forskjellig som du sier. Fordi valgkamp er så gøy.
Mona Lindseth	Ja, ikke sant. Men det er jo veldig stort og det er veldig mye, og det å være med på en valgkamp er jo utrolig tidkrevende. Hva var det du tenkte før du sa ja til å være valgkampsjef i 2017?
Marit Veia	Nei, i 2017 så, altså. Hovedgrunnen til at jeg sa ja, var at jeg hadde lyst til å være med å planlegge valgkampen helt fra starten. Både det organisatoriske og det politiske, og kommunikasjon og liksom... hele pakken. Og få være med på det helt fra begynnelsen, for det hadde jeg vel egentlig ikke vært på den måten før. Også hadde jeg en livssituasjon som gjorde at jeg hadde tid til det og hadde mulighet til det. Hadde ikke en så travel jobb da heller, så det var liksom.. Jeg tenkte at «nå har jeg kapasitet til å ta på meg et sånt verv», da. For jeg var klar over at det var ganske omfattende. Så det var hovedgrunnen til at jeg sa ja da.
Mona Lindseth	Men hvordan forbereder man seg? Du, du fikk jo... Hvor tidlig begynte du? For å begynne med det.
Marit Veia	Nei jeg tror... På den tiden var jeg nestleder i Oslo Venstre også, så vi hadde snakket om valgkamp ganske lenge. Også satt vi ned valgkamputvalget på sommeren 2016. Altså et drøyt år før valget i 2017. Så, så da begynte vi for alvor med valgkampplanleggingen. Også kommer jeg litt tilbake til det, men man kan egentlig aldri begynne for tidlig. Ett år kan høres lenge ut, men det er jo egentlig ikke så veldig lenge. Så da var vi et ganske stort valgkamputvalg i Oslo på 6-7 stykker, som jeg ledet. Også begynte vi å jobbe rett etter sommeren. Og da hadde vi som mål, selvfølgelig er det mye

	<p>planlegging i den fasen, men målet var at vi skulle begynne med aktivitet med en gang. Og det tror jeg var veldig lurt. Så det var egentlig ikke så mye tid til forberedelser før vi var i gang, for da begynte vi å skjønne at «nå var det tolv måneder». For Venstre hadde jo ikke noen sånn, utgangspunktet vårt for valget i 2017 var jo ikke... glitrende. Så vi følte at vi hadde en stor jobb foran oss. Så det var bare å komme i gang. Når valgkamputvalget var nedsatt og alt var klart, så begynte vi bare å jobbe.</p>
Mona Lindseth	<p>Ja for det er jo utrolig mye å planlegge, men det er jo som du sier at man kan planlegge seg ihjel. Og plutselig er valgkampen over en også har man ingenting organisert. Hvordan var det dere jobbet med å komme igang med aktivitet?</p>
Marit Vea	<p>Nei, vi snakket om det allerede på første møtet, da var vi enig om at vi som utvalg skal sørge for at all planlegging skal kompenseres med at det også er aktivitet. Også i Oslo er det jo sånn, vi har en ganske stram styring på et sånt utvalg. Man har et mandat og det er en del leveringsfrister og sånn. Så vi visste at vi skulle levere en valgkampstrategi rundt jul. Så den måtte vi jobbe med og den skulle inneholde mange konkrete momenter. Men så fant vi ut at vi ikke kunne bruke all tid frem til jul på å bare skrive på den. Så da var det å komme igang og forsøke å mobilisere valgkampstemninga litt i hele laget da. Oslo er et ganske stort Venstre lag, med 15 bydelslag og ca, ja grovt sånn, drøyt 1000 medlemmer. Og prøve å sette dem i valgkampmodus. Og det er litt tungt ett år før valget, for mange så føles det veldig langt unna. Men vi prøvde å få lagene til å planlegge konkret aktivitet, først og fremst på vårparten selvfølgelig. Men at vi også satt igang så smått på høsten da.</p>
Mona Lindseth	<p>Ja og hvordan hadde dere organisert dette. For dere var et valgkamputvalg, men Oslo har jo også denne særegne organiseringen av et eget valgkampfinansieringsutvalg. Hvordan var alle enhetene som jobbet sammen?</p>
Marit Vea	<p>Det som var fint for oss, det var at vi fikk bare ansvar for å bruke penger, ikke samle inn penger. Så det var jo egentlig veldig sånn ryddig. Så vi hadde litt dialog bare sånn at vi visste hvor mye penger vi kunne bruke, for det ble jo satt et budsjett og sånne ting. Men det var en veldig grei skillelinje. Ehh, også hadde vi jo også, en viktig jobb var – som jeg var inne på – at vi skulle få opp aktiviteten i lagene. At alle lagene fikk sin egen valgkampsjef og begynte å planlegge sin egen aktivitet. For det er jo ikke sånn at alt kan sentralstyres. Vi skal på en måte gjøre jobben lett for alle de som skal ut på</p>

	<p>gata og drive valgkamp. Så, nei. Så når det gjaldt det med finansiering så var det egentlig ikke så komplisert, de gjorde sin jobb og vi gjorde vår jobb.</p>
Mona Lindseth	<p>Men når du kommer utover på vårparten da og dere, da har dere på en måte hatt planlegginga pågått lenge. Hvilke aktiviteter var dere det dere tenkte skal kampanjen til Venstre i 2017 bygges rundt?</p>
Marit Vea	<p>Mhm, jeg tror noe av det viktigste vi gjorde som vi gjorde ganske tidlig, det var at vi satt veldig konkrete mål. Og det tror jeg ikke vi hadde gjort i Oslo Venstre tidligere, og det hadde vi fått inspirasjon faktisk fra dere i Hovedorganisasjonen som, nå husker jeg ikke... det var på en sånn skolering jeg var på i hvertfall, at vi lærte om at i stedet for at vi snakket om at vi skulle over en viss prosent – for det er jo egentlig ganske abstrakt å si sånn «Vi skal ha, i Oslo da, over 8 prosent» for eksempel da. Så er det vanskelig, hva betyr det egentlig? Så vi fant ut at hvis vi skulle ha 2 på Stortinget, så måtte vi ha grovt regna ha 30 000 stemmer i Oslo. Og det er jo plutselig mye mer konkret, for da kan du allerede i september tenke «Hmm, hvor mange stemmer er det egentlig per dag? Og hvor mange stemmer er det egentlig per aktivist?» Og så skjønner man at hvis man ikke tenker på det før i august, så er det plutselig 1000 stemmer om dagen du skal sanke inn. Så det var veldig nyttig både for oss i valgkamputvalget, men ikke minst for bydelene. For vi brøt det ned sånn at alle de femten bydelsutvalgene hadde et visst antall, for det er jo ikke alle bydeler i Oslo du kan regne med å få like mange stemmer. Så i samarbeid med de som var lokallagsledere og valgkampsjefene i bydelene, fant vi ut av hvor mange stemmer de skulle få. Og det var jo liksom, fra noen hundre til over 2000 da per bydel sånn grovt regna. Og det var veldig nyttig, for da kunne de begynne og tenke, og vi kunne begynne å tenke, okay, for det første at det er mulig. Det er mulig å skaffe 1000 og komme i kontakt med 1000 velgere og overbevise 1000 velgere. Det er mye lettere enn å snakke om sånne prosenter. Også var det jo veldig morsomt i Oslo, for vi hadde mål om 30 000 velgere også fikk vi tror jeg 30 399 eller noe sånt, så vi nådde jo nesten målet akkurat. Så var det sikkert litt tilfeldigheter i det, men jeg tror også det er viktig at det gjøres så konkret. Da dreide alle aktivitetene seg om å nå disse folka. Hvem de er, hvor de bor, altså, mer eller mindre da. Også kunne vi fordele ressursene også ut fra det. At, det betyr jo ikke for eksempel at en bydel hvor man skal ha noen hundre velgere, som er færre enn en annen bydel, at du ikke skal ha noen ressurser der. Men du skal ha nok ressurser til å skaffe de velgerne. Også må du ha mere ressurser for å skaffe enda flere i en annen bydel hvor det er enda større potensial. Så det var veldig førende for oss, hvordan vi på en måte styrte ressursbruken. De måltallene der. Så hadde vi et helt konkret aktivitetstall hvor vi sa at vi skulle banke på 15 000 dager. Det målet tror jeg vi sprengte, jeg tror vi var nærmere 20 000. Det</p>

	<p>tallet husker jeg ikke, men vi var i alle fall godt over 15. Men det var også veldig nyttig, for da visste vi og det ble fordelt mellom bydelene. Okay, det var så mange dører de skulle få til. Og når de visste det rundt juletider, så har du jo også mye mer tid til å få gjort det her. I stedet for at du sitter her i august og plutselig har flere tusen dører du skal ut og banke på. For det er jo ikke noe som står i veien for at man begynner tidlig. Så det var i alle fall rammen for hvordan vi jobbet, også er det klar at... Med budskap og sånn, så er det sånn at vi også er ganske bundet også av det som skjer sentralt. De veivalgene som tas der. Og kanskje særlig i Oslo, for toppkandidatene våre er jo , har jo historisk sett vært også ledelsen i Venstre. Så i 2017 var det jo Trine, Ola og Guri som var de tre toppkandidatene våre. Så da måtte vi jo samarbeide ganske tett med Venstre sentralt også, for å passe på at vi var på linje. Men vi gjorde litt sånn, igjen tilbake til det å ha aktivitet da, vi prøvde litt forskjellige varianter før vi liksom fant, fant hovedlinjen vår. Blant annet hadde vi en sånn test-kampanje, sånn før påske hvor vi hadde en sånn anti-Trump... he he...</p>
Mona Lindseth	Stemmer. En sånn plakatkampanje rundt i byen?
Marit Veia	Jaja, og den ble det ikke noe mer ut av. Og den kan man sikkert kritisere at det var et sidespor, men vi var veldig opptatt av at det var viktigere å ha aktivitet, enn at alt stoppet opp fordi man ikke hadde funnet gullformelen da. Så, og det tror jeg var bra. For da var vi ute og vi syntes, og folk syntes det var gøy. Også fant vi på en måte hovedlinjene i budskapet og sånn litt senere på våren.
Mona Lindseth	Mhm. Ja, også er det jo noe med det å få igang aktivitet tidlig. For aktivistene også, så handler det om å bli varm i trøya. Det å gå dørbank for eksempel kan det være høy terskel for, også blir man varm i trøya så når man kommer inn til selve den korte valgkampen, så er man kjempeeffektiv og vet akkurat hvordan man skal gjøre det. Hva som funker, hva som ikke funker, hvordan man skal gå sammen. Og det samme med, egentlig, aksjoner ute at, man trenger jo litt tid på å bli varm i trøya?
Marit Veia	Mhm, og det er helt... Altså jeg vet det med meg selv også at jeg synes... første dørbanken, den er jo... Også er det også noe med at folk er ikke helt sånn forberedt på å få et parti på døra sånn lenge før valget. Men det må de bare venne seg til tenker jeg da. Og ikke minst vi også. Fordi det er jo nesten enda hyggeligere å besøke folk når du ikke er sånn helt opptil valgdagen, for da kan du ha en litt sånn... Da tror jeg også folk opplever at du har en litt mer avslappet tone og du er fortsatt interessert i å høre på dem og ikke

	<p>bare er på sånn velgerjakt da. Så jeg synes det er kjempebra hvis vi kommer igang med aktivitet tidlig. Men, men jeg kan jo innrømme at også i Oslo, selv om vi kom tidligere igang enn kanskje vi har gjort før, så var det jo fortsatt sånn at vi kunne kommet igang, hadde fått enda mer aktivitet på et tidligere tidspunkt. Og det blir jo alltid en sånn innsjutt i den korte valgkampen. Så det tenker jeg er sånn å finne en oppskrift på åssen man på en måte kan få den, den der valgkampgløden enda tidligere da. Den må vi fortsatt jobbe med. Det må bli ENDA bedre i neste valg, i det valget vi skal inn i nå. Fordi, nei vi hadde vel noen mål om enda mer aktivitet før påske for eksempel enn det vi klarte å få til. Så det, ja. Det kan bli bedre.</p>
Mona Lindseth	<p>Det er jo litt krevende også, for veldig ofte så føler man at hvis man skal ut på dørbank så må man ha noe. Man må ha en flyer eller noe, man må ha et budskap. Og en eller annen kampanje. Og det krever jo at man faktisk har gjort den jobben, trykket opp de flyerne og det krever mye av et valgkampteam også. Men det er jo noen lag som prøver å gjøre det så enkelt som å gå ut et år før valget og spørre om hva de er opptatt av? For eksempel i Oslo har du masse lokale saker som det går an å spørre hva folk mener i den konkrete saken, og gjøre det helt basic?</p>
Marit Vea	<p>Absolutt. Og, og ikke minst tenker jeg... Vi hadde som mål at vi skulle prøve å sørge for at alle som var aktivister i Oslo Venstre, altså medlemmer til kandidater, de skulle på en måte kunne vinne lunsjsamtalen. For vi tror at veldig mange velgere vinnes på sånne uformelle plattformer. Enten der du sitter i lunsjen på jobben, eller i møter når du er på aktiviteter i med ungene dine. I DE samtalene kan man egentlig få en del velgere. Og DE samtalene, de kan man i alle fall ha hele året rundt. Valgår eller ikke. Men det handler kanskje litt på å være forberedt i de samtalene, og vite hva du skal si for på en måte... skape en positiv oppmerksomhet rundt Venstre da. Så det var et mål, men det tror jeg også er sånn... Som vi kan jobbe enda mer med og at Venstrefolk tør å snakke litt med politikk og snakke varmt om partiet sitt og. Så, ja. Det jobbet vi med mye i den valgkampen, men det tror jeg vi skal jobbe mer med i denne valgkampen også.</p>
Mona Lindseth	<p>Mhm, det er litt sånn evig arbeid og føle at folk som kanskje også sitter langt unna der beslutningene tas i det daglige, føler den samme entusiasmen og tryggheten på de beslutningene som faktisk er tatt også. At det er nært hjertet. Men hva var det som overrasket deg mest med den valgkamprollen, det oppdraget, og ikke minst hvordan ting ble?</p>
Marit Vea	<p>Nei, altså jeg tror. For å være helt ærlig. Det som overrasket meg mest var at vi fikk et såpass godt valgresultat. Og det var ikke fordi valgkampen ikke var, altså, det var en kjempemorsom og veldig god valgkamp i Oslo med ja.</p>

	Fantastiske aktivister i alle lokallag som gjorde, og det er det viktig å si også! Oslo fikk jo 8,4 prosent, og det sa jeg jo aldri i valgkampen, men innerst inne trodde jeg det skulle bli veldig vanskelig å oppnå. Rett og slett, fordi det var jo, vi må jo bare kunne innrømme at det var en ganske tøff valgkamp også.
Mona Lindseth	Absolutt.
Marit Vea	Men takket være alle de fantastiske aktivistene i Oslo, så fikk vi jo til det. Og det var vel kanskje det som overrasket meg aller mest.
Mona Lindseth	Ja, men det var jo et tidspunkt på valgvaken der hvor det egentlig bare var Ola Elvestuen som trodde at Ola Elvestuen skulle komme inn. For han var jo den som egentlig var tryggest i sin sak om at dette skulle gå.
Marit Vea	Jaja, Ola Elvestuen er jo alltid trygg i sin sak. Og det tror jeg også, som et sånt råd til valgkampledere, så må man tørre å ha selvtillit på vegne av Venstre. Så jeg sa jo aldri at jeg trodde det skulle bli vanskelig, men innerst inne har man jo alltid en sånn uro. Kan dette virkelig gå, har vi gjort nok. Og en sånn ting som jeg husker Guri sa til meg, for jeg ble jo med i Venstre etter 2009 så jeg var jo ikke med på valgvaker i det året. Men jeg husker Guri fortalte meg om valgvaken i 2009 og som alle vet så var jo ikke det noe sånn kjempevalg for Venstre. Og hun sa liksom at hun satt der og, og da spør man ofte seg selv, etter et dårlig valg kan man jo stille seg «har jeg gjort alt jeg som jeg kan gjøre?» Og det har jeg tenkt mye på etterpå at mitt mål i en valgkamp er at uansett skal jeg tenke «jeg har gjort ALT jeg kan gjøre». Og det er veldig god følelse. Og det sier jeg alltid til folk som skal være med på valgkamp og. Det er en god følelse å komme på valgdagen og vite at du på en måte... du har gjort din del av jobben. Det betyr jo ikke at du skal slutte å gå på din vanlige arbeidsplass eller noe sånt, men du skal innenfor dine rammer da ha gjort en skikkelig god jobb. For ofte er det jo da også sånn at du føler at du da også får litt premiering for den innsatsen du har lagt ned da.
Mona Lindseth	Ja, for det er jo, selv om resultatet ikke blir det man hadde som mål om, så kan man jo også tenke «hvis vi IKKE hadde lagt ned den innsatsen», hva hadde vært resultatet da? For vi vet jo at all innsats, det trekker jo i riktig retning.
Marit Vea	Ja, det er akkurat det. Jeg tror det var poenget til Guri. Selv med en valgkamp du ikke får det resultatet du håpet på, så uansett så er det mye lettere å håndtere om du vet at du har gjort den jobben som du kunne gjøre da. Også kan man ikke alltid styre resultater i politikken. Men det er i alle

	fall veldig deilig å komme til en valgvake og vite at nå har vi som lag jobbet skikkelig bra. Da har man grunn til å feire uansett resultat.
Mona Lindseth	Ja, og den modusen til Ola er jo veldig inspirerende i form av den der... Nettopp det å «Dette skal jo gå, så det er ikke noe poeng å gi seg».
Marit Veia	Absolutt ikke.
Mona Lindseth	Det er ikke noe poeng å gi seg før man står på valgvaken, stemmelokalene har stengt. Men, hvis du skulle tenkt tilbake. Er det noe du skulle ønske dere faktisk hadde prioritert mer og brukte mer tid på av de konkrete aktivitetene imellom?
Marit Veia	Nei, det er jo mange ting man kunne gjort annerledes. En sånn kjepphest som jeg har og som jeg tror mange tenker på når man begynner å planlegge valgkamp, er jo at man må bruke mellomvalgsårene kanskje enda bedre. For det som skjer i et valgkampår er at da jobber man veldig bra, man har konkrete mål, du har satt opp aktivitetsplan. Det blir en veldig god driv i lagene ofte. Også faller det ofte litte granne sammen i mellomvalgsår. Og det er klart at det ville vært mye lettere å bygge opp en valgkamporganisasjon, hvis du jobbet litt mer sånn valgkamppliktende i mellomvalgsår. Så det er mer en sånn... ting som jeg tror at alle kan bli mer bevisst på. Å bruke noen av de samme verktøyene i mellomvalgsår for å drifte laget, som det man faktisk gjør i valgår da. Å ha konkrete aktivitetsmål, også i mellomvalgsår. Sørge for at man kommer seg ut. For det å møte velgere er jo poenget, og det kan man gjøre på mange måter. Nå i coronatid får man ikke gjort det på kanskje samme måte som vi har gjort det i tradisjonelle valgkamper, men det å ha noen klare mål for å møte velgere. Hele tiden da! Det tror jeg er en sånn ting som ville gjort valgkampene våre en del lettere, for da slapp man på en måte å begynne på scratch. Men det er jo sånn som man må tenke på litt sånn langsiktig. Ellers så tror jeg, ja, jeg tror jo det der med alltid huske på at vi vinner ikke valgkampen på interne møter eller seminarer og sånn. Vi vinner det BARE i møte med andre, og det å prioritere det å komme seg ut uansett. Om det er ut på stand, om det er hjem til folk, om det er for å møte lokale idrettsklubben eller lokale miljøforeninger eller hva det måtte være, og bare prioritere å være ute da. Det er jo liksom første bud, tenker jeg uansett.
Mona Lindseth	Og ikke sette den terskelen for høyt, at det må være så stort og fullt kampanjebudskap klart og... du trenger ikke å bruke en hel kveld på å gå dørbank, du kan ta med deg en «Bli medlem»-flyer og stille deg opp på et knutepunkt og dele ut noen flyere på vei til jobb.

<p>Marit Vea</p>	<p>Jaja, og det er så mange måter å gjøre det på. Så, jeg tror jo det er kjempeviktig og ikke... Altså, media og sosiale medier og sånt er også superviktig, men for eksempel her i Oslo er det kjempevanskelig å komme på i media. Og at noen ganger må man tenk sånn «faktisk, valgkampen vinnes først og fremst på gata». Den vinnes, tror jeg da, og der kan Venstre selv om vi ikke er det største partiet, så kan vi nesten være størst der ute. Det er det vi har lyktes godt med i Oslo, jeg tror folk som bor i Oslo tenker «Ahh, Venstre de er jo over alt. De er på denne t-banestasjonen, og de er her, og de er ved Sognsvann og de er litt rundtomkring». Så vi kan kompensere for vår størrelse på meningsmålingene da, rett og slett ved å være ute i gata. Og det er vi kjempegode på og det må vi bare fortsette å være gode på tenker jeg.</p>
<p>Mona Lindseth</p>	<p>Ja også ser man jo at... dette er jo noe som gjelder over hele landet at aktivitet ute i møte med folk, det lønner seg. Men det er klart at i Oslo blir dette veldig spisset inn i den korte valgkampen. For det er en, på grunn av høyt stemmetall, så er det veldig viktig for alle de store partiene å gjøre det bra i hovedstaden og det er klart at valgkampmaskineriene til Høyre og Arbeiderpartiet har noen penger som legges ned her som er ganske store summer. Og som, altså, de busser jo rundt på aktivister og er virkelig, setter inn støtet her. Hva var det dere brukte penger på i møte med dette her? Hvor var det dere plasserte de største pengene?</p>
<p>Marit Vea</p>	<p>Altså, først og fremst så har vi jo de beste folka da. Venstreaktivister er jo de beste aktivistene, så jeg tror at en del av de store partiene kanskje også lener seg litt på at de er så store og at de har liksom... så velsmurt maskineri og sånn. Og det er klart at vi får ikke banket på like mange dører som dem, men vi er veldig bevisst på HVOR vi banker dører. For eksempel: Vi kartla det grundig, vi sørget for å gå der det er potensial for å få Venstrevelgere, så må vi heller gå der det er veldig få av dem i mellomvalgsår. For på en måte å få nye områder. Men i valgkampen prioriterte vi ganske hardt. Da sendte vi folka våre der velgerne satt løst. For vi vet jo at det er kjempemange som har Venstre som andrevalg, så man må på en måte bare få lokket dem ut. Og da må vi prate med dem. Så det tror jeg var... Streng prioritering må vi drive med i vårt parti. Også må vi være blidere enn de andre, også rett og slett ha en utholdenhet som ikke de andre har. Det Venstre er veldig gode på er å få velgere de siste dagene. Altså, vi har jo mye høyere stemmetall på valgdagen som regel enn i forhåndsstemmene. Jeg regner med at det også er nasjonalt, men det er hvertfall her i Oslo så er det veldig tydelig. Det forteller jo at vi har en utholdenhet som ikke de andre partiene har. Vi står på helt til valglokalene er stengt. Og det er klart at det er en positiv ting, men så forteller det kanskje også at vi må klare å ha høyintensitet også tidlig da. Da kanskje vi kan få ENDA flere stemmer. Så,</p>

	men jeg tror hard prioritering har vært det som har vært viktig. Når vi tross alt har litt mindre ressurser, med litt større innsats fra alle, og tøff prioritering. Og passe på at vi bruker de menneskelige ressursene våre riktig.
Mona Lindseth	Men var det noe som gikk skikkelig gærent eller noe dere, liksom, følte at «ahh, det skal vi IKKE» gjøre igjen?
Marit Vea	Det var mer sånne praktiske ting. Sånne ting som at vi slet med å få kjørt ut materiell, altså, mer sånne praktiske ting hvor vi rett og slett hadde vært litt for dårlig på detaljplanleggingen. Det er bare sånt man må huske på. Passe på at alle har de brosjyrene de skal ha til rett tid, altså sånne ting. Så det var sånne ting som vi kan bli flinkere til også en bitteliten ting, apropos det med materiell. Det er jo egentlig veldig relevant nå. Egentlig, hvis man velger kandidater tidlig så bør bildene egentlig tas... bør jo egentlig tas på høsten. Når det fortsatt er litt farge i naturen og sånn. For det man ofte ender med er at man skal ta bilder i mars og sånn. Og en ting er at folk er veldig sånn bleke i mars, men det er jo ikke løv på trærne og det ser jo litt sånn gustent ut. Så, ja. Å bruke litt tid på å planlegge bilder og sånt til materiell, det er et råd som er vanskelig å følge men som er lurt.
Mona Lindseth	Ja, det å sitte på en stor nok bildebank, førstekandidaten må man faktisk ha ganske mange bilder av. Du skal bruke det på flyere, du skal bruke det på sosiale medier. Og da kan det ikke være det ene bildet som går igjen overalt, og det passer ikke til alle saker heller.
Marit Vea	Ja, også er det noe med at når du skal dele ut flyere i august og dele ut med bilder fra mars? Det er ikke alltid det ser så bra ut. Så vi endte opp med å trykke opp litt for mange, på en måte, trykte... for mye materiell da. For vi var litt misfornøyd med det vi lagde tidlig, også lagde vi noe mer også... Så det er sånne ting som også er viktig å prøve å planlegge tidlig. Men det forutsetter jo også at man er litt sånn godt koordinert med Venstre sentralt, for budskap utformes jo der, så alle må kanskje... ikke bare de lokalt, alle må være tidligere ute slik at man får gjort sånne budskapsvalg tidligere og få laget materiell ikke altfor sent.
Mona Lindseth	Men Oslo har jo vært veldig kreativ med å ha en bred base av materiell som gjør det mulig for aktivister å, en ting er å dele ut flyere på dørbank og på rushtidsaksjoner, men også ha materiell rettet mot syklistene og elbilister, som det går an å drive valgkamp på vei hjem fra jobb. Kan du si litt om hvilke ulike typer materiell dere har hatt?

<p>Marit Veia</p>	<p>Vi har hatt ganske sånn... Vi har jo selvfølgelig hatt, etterhvert lages jo den hovedbrosjyren som er ganske lik overalt i hele landet. Så den er jo den vi deler ut først og fremst på slutten. Men tidlig så pleier vi å ha noen sånne saker som er litt tidsuavhengig, sånn som du sier ikke sant. «Vi er på lag med de som kjører elbil» eller «Vi heier på syklisten». Sånn at.. For det er jo litt forskjellig her i Oslo hva folk er opptatt av og det er det sikkert overalt i fylkene også. I noen områder er det kjempe sykkelandel og sykkelfelt er det viktigste av ALT. Andre steder er det at vi må få fart på Fornebubanen og T-bane, at der hvor det kommer et nytt T-banestopp så er det liksom det som gjelder. Så da har vi bare laget sånne enkle, ensidere – ikke noe styr og fjas. Som er ganske lette å produsere, også har jo de som er opptatt av den lokale saken kunne dele ute den til målgrupper hos seg. Og det har fungert veldig bra. Og det er lavterskel, det er ikke så krevende å lage den typen materiell. For det er et poeng som vi ikke har vært inne på, men det å finne de lokale sakene som engasjerer skikkelig, selv om det er Stortingsvalgkamp, det er kjempeviktig. Da kan man jo virkelig mobilisere. Og da gjelder det å bare være litt rask, trykke opp noe som er relevant for de folkene som er opptatt av den saken da.</p>
<p>Mona Lindseth</p>	<p>Ja, det trenger ikke være så komplisert. Det trenger ikke være gjennomarbeidet gjennom mange ledd, den ene brosjyren.</p>
<p>Marit Veia</p>	<p>Absolutt ikke. Nei, nei, nei, og der pleier jo Hovedorg og sånn i Venstre å være veldig behjelpelig hvis du står litt fast. Å bare få laget noe enkelt. Et bilde, noe sånn «Ja til t-banestopp her» eller «ja til sykkelfelt her» eller hva det måtte være. Bare smelle på, og hilsen Venstre. Det er jo nesten ikke noe mer som behøver å stå. Det er bare å knytte Venstre til den enkeltsaken som er viktig.</p>
<p>Mona Lindseth</p>	<p>Hva var det som overrasket deg mest med den rollen som valgkampsjef som... du er jo valgkampsjef gjennom et helt år, men det er jo noen arbeidsoppgaver som flyter litt for det er en valgkamp, det er levelig, det er frivillighet og det er mye som skjer på en gang.</p>
<p>Marit Veia</p>	<p>Altså, når valgkampen... Det er jo ansvaret, det er stort på en måte. Og i den planleggingsfasen hviler mye ansvar, da har man jo stort ansvar for å sørge for at ting blir planlagt. Det kan du på en måte ikke regne med at noen andre gjør. MEN, når valgkampen først er igang, så går du jo på en måte litt mer inn i aktivistenes rekke. Da er det jo, og helt på slutten skal alle være aktivister. Da er det ikke noe mer å planlegge, det er ikke vits å sitte på noe møterom og tenke ut hvordan ting skal gjøres lenger. Så den rollen blir jo på en måte mindre og mindre viktig jo bedre du har planlagt. Så den siste uke av valgkampen gjorde jeg akkurat det samme som alle andre. Jeg var ute og</p>

	banket dører, delte ut flyers, syklet rundt med bananer med klistremerker og, ja. Da blir man en del av aktivistene. Så, forskjellen er vel egentlig ikke så stor. Men du må jo bare sørge for at den planleggingen er god nok, så at du faktisk får vært aktivist på slutten.
Mona Lindseth	Hvordan var det å jobbe så tett på førstekandidatene? For de er jo også i en ganske heftig presset situasjon, spesielt de siste dagene?
Marit Veia	Nå tror jeg liksom Oslo blir litt unntak, du jobber jo egentlig tett på mange andre enn førstekandidaten også. Og det vi har opptatt av er at alle de 26 som står på liste i Oslo, de er kandidater. Og de hviler det også et stort ansvar på. Når du blir valgt som kandidat for Venstre, så skal du på en måte... da skal du sloss som om du hadde en reell sjanse til å komme inn på Stortinget. Det er det ikke bare de øverste kandidatene som kan gjøre. Du skal være ute og motivere lokallaget ditt, du skal være ute og liksom... være stolt av prosjektet Venstre. Og du skal være en sånn, sjefsaktivist på en måte når du er kandidat. Så det var kanskje like viktig den jobben som å jobbe tett på Trine og Ola og Guri. De er jo veldig profesjonelle politikere, så det viktigste de kunne gjøre var å være med og mobilisere medlemmene, være der ute og være ambassadører for Venstre, og vår jobb var jo bare å sørge for at vi hadde arenaer der de kunne møte flest mulig velgere. Også trengte jo ikke de råd av meg om, på en måte, hva de skulle si og sånn, så mye. For de fulgte jo planen og er jo veldig proffe. Så jeg tror det var like viktig å få fart i de andre 23 kandidatene da.
Mona Lindseth	Men hva var det beste og verste med å ha en så sentral rolle i en valgkamp som du hadde i 2017?
Marit Veia	Nei, altså, det beste og det verste er jo på en måte ansvaret. For det verste er jo ansvaret når det går dårlig. Men det beste er at du har ansvaret når det går bra og! Og i 2017 gikk det heldigvis bra. Men det er jo liksom det å... føle at man er så integrert i et lag da. At du på en måte, ja. Jeg synes det er en utrolig god følelse. Nå har jeg aldri drevet med sånn lagsport, men det her er kanskje det nærmeste jeg kommer da. Og det er liksom utrolig, du blir kjent med alle ikke sant. Alle nivåer, så man føler jo veldig et sånt fellesskap. Og det skal jo alle føle, men du får det litt gratis av å være valgkampsjef og får snakket med så mange og sånn. Og det er jo bare en kjempedeilig følelse. Så ja, nei jeg tror ansvaret, på godt og vondt.
Mona Lindseth	Hvordan var følelsen etter valgkampen var over og alt, på en måte, ble skrudd av?
Marit Veia	Nei, det var deilig, ha ha.

Mona Lindseth	Det var ikke noe antiklimaks?
Marit Veia	Nei det var ikke det altså. Også gikk det jo slag i slag med, med forhandlinger for Venstre og det var veldig mye som skjedde. Og da må jeg innrømme at det var helt greit med noen uker hvor man bare var satt på sidelinjen og ikke gjorde så mye. Så, da. Ja. Det mandatet der ble liksom... da blir ansvaret gitt videre og det føltes veldig godt for min del.
Mona Lindseth	Hvis du skulle gitt et råd til noen som stiller til valg for Venstre for aller første gang. Hva skulle det vært?
Marit Veia	Nei hva skulle det vært.. Ehh, da er du jo kandidat så da tenker jeg at mitt viktigste råd er vel å være optimist fra dag én og ta initiativ til å komme seg ut fra dag én. Det er en viktig del ved det å være kandidat. Spørre, kanskje det er du da som skal gå og si «Når kan jeg være med dere på dørbank?». Og stille seg til disposisjon. Så fort som mulig egentlig. Fra den dagen du er valgt.
Mona Lindseth	Det er da det begynner.
Marit Veia	Ja.
Mona Lindseth	Det begynner ikke i august.
Marit Veia	Nei, nå vet jeg at dette er litt forskjellig da fra, at det noen steder er kanskje den intense valgkampen litt kortere og sånn. Men jeg tror jo det å på en måte ha aktivitet ute, det gjelder overalt. Det må man bare begynne med tidlig. Det gjør i alle fall jobben på slutten mye lettere.
Mona Lindseth	Mhm. Tusen takk for praten!
Marit Veia	Like måte.